

Arrest

nr. 69 023 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Tweede verzoekster kwam op 21 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoeker kwam op 20 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Baicë, gelegen in de gemeente Glllogovc (Kosovo).

In 1996 vertrok u naar Duitsland, waar u asiel aanvraag. In 1998 leerde u uw toekomstige echtgenote M.(...) E.(...) (CG 09/20370; OV 6.549.571) kennen. Haar familie was echter tegen jullie relatie gekant. Vermoedelijk kwam dit omdat ze haar partner zelf had gekozen zonder de tussenkomst van haar familie en omdat jullie hadden besloten om te trouwen nog voor haar oudere zussen in het huwelijk waren getreden, wat door haar familie als een grote schande werd beschouwd. Hierop werd uw vrouw uitgescholden en fysiek mishandeld door haar vader en haar oudste broer, R.(...). Op 28 mei 1998 liep uw partner van huis weg en gingen jullie samenwonen, maar haar broer R.(...) bleef jullie lastigvallen. U werd drie keer door hem geslagen en hij dreigde ermee u te zullen vermoorden indien u een klacht zou neerleggen bij de politie. Hij dreigde er ook mee heel uw familie te zullen vermoorden. In augustus 2000 keerde u vrijwillig terug naar Kosovo waar u trouwde met uw partner en bij uw familie in het dorp Baicë ging wonen. In maart 2001 vertrok u opnieuw naar Duitsland, waar u andermaal asiel aanvraag. Op 19 november 2001 werd uw huwelijk zonder medeweten van u of uw partner voor de rechtbank in Kosovo ontbonden door uw twee broers. Het hoederecht over uw zoon werd daarbij aan u toegekend. In Duitsland kreeg u vaak telefoons en berichten van uw schoonvader die u bedreigde en er mee dreigde uw zoon te zullen meenemen en te vermoorden. In 2005 kreeg u een negatief antwoord op uw asielaanvraag en moest u Duitsland verlaten. Samen met uw partner keerde u terug naar Baicë/Kosovo en begon u een fastfoodrestaurant in Skenderaj. In 2006 stuurde uw schoonbroer handlangers naar het huis van uw vader om te vragen waar jullie verbleven en dreigde hij ermee uw vrouw of uw kind te ontvoeren. Hij stuurde ook dreigbrieven waarin stond dat hij het huis in brand zou steken en u zou vermoorden. Hierop verhuisden jullie naar een andere woning in Baicë en vertrok u in augustus 2006 naar Frankrijk om er asiel aan te vragen. Uw aanvraag werd echter verworpen, net als het beroep dat u tegen die beslissing indiende. In april of mei 2007 keerde u terug naar Kosovo. Vanaf eind 2007 kwamen er regelmatig mensen naar uw restaurant die vroegen of de eigenaar aanwezig was. Vermits u al uw klanten en leveranciers kende, vermoedde u dat deze mensen gestuurd werden door uw schoonbroer.

In 2008 kwamen rond 11 uur 's ochtends drie gewapende mannen binnen in uw restaurant. Ze eisten dat u hen 5.000 euro zou geven en vertelden u dat ze in opdracht van uw schoonbroer handelden. U kon hen maar 2.000 euro geven, waarna ze u vertelden dat ze nog zouden terugkeren en dat u dan opnieuw moest betalen. Na deze feiten ging u nooit meer werken in uw restaurant. Eind 2008 ging een persoon die volgens u - nadat u de beschrijving van uw vader had gehoord - enkel Ridvan kon zijn, naar het huis van uw ouders. Hij zei aan uw vader dat uw familie hem bloed verschuldigd was aangezien u iemand van de familie Arifi had weggenomen. Hierna deed uw vader afstand van u als zoon en werd hij niet langer bedreigd. In de zomer van 2009 stuurde u bemiddelaars van de Islamgemeenschap naar de familie van uw vrouw om u met hen te verzoenen, maar zij weigerden hierop in te gaan. In december 2009 vertrok uw vrouw samen met uw kinderen uit Kosovo en vroeg ze asiel aan in België. Op 17 januari 2011 verliet u Kosovo richting België, waar aankwam op 20 januari 2011. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart en uw rijbewijs uit Duitsland.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk en gemeenschappelijk van aard zijn. Zo vreest u uitsluitend uw schoonvader en uw schoonbroer (en diens handlangers), die zich vernederd voelen omdat u getrouwd bent met hun dochter/zus nog voor haar twee oudere zussen konden huwen. Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt nergens dat andere mensen u bedreigden (CGVS, p. 11 - 12 en p. 23). De door u geschetste problemen houden dan ook op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Na eerdere asielaanvragen in Duitsland, hebben de problemen die u aanhaalt met uw schoonfamilie u ertoe gebracht om op basis van deze motieven asiel aan te vragen in Duitsland (2001) en in Frankrijk (2006). Uw asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen in 2005 en daarna zou u met uw echtgenote naar Kosovo zijn teruggekeerd. In 2006 keerde u alleen naar Frankrijk om er asiel aan te vragen. Nadat uw asielaanvraag in Frankrijk op 21 april 2007 werd geweigerd, zou u opnieuw zijn teruggekeerd naar

Kosovo. U zou in 2008 herhaaldelijk problemen hebben gekend met criminelen die u geld zouden hebben afgeperst. Volgens uw verklaringen zou de Ridvan, de broer van uw echtgenote, de opdrachtgever zijn geweest van deze feiten. Na 2008 zou u niet meer overdag in uw restaurant hebben gewerkt, maar zou u wel professionele activiteiten zijn blijven uitoefenen. Zo verklaarde u gewerkt te hebben op trouweesten en op begrafenissen.

Het feit dat u kennelijk zonder problemen deze activiteiten (CGVS, p.22) zou hebben kunnen uitoefenen zonder nog problemen te hebben gekend met uw schoonfamilie, doet afbreuk aan uw actuele vrees. Deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat u verklaarde reeds in december 2009 samen met uw vrouw en kinderen uit Kosovo te willen vertrekken, maar dat de smokkelaar u toen niet kon meenemen (CGVS, p. 11). Dat het nog tot januari 2011 heeft geduurd voor u naar België kwam, was volgens u louter te wijten aan de smokkelaar die zijn beloftes niet nakwam. U wilde geen andere smokkelaar betalen omdat u aan deze smokkelaar al 8000 euro had betaald (CGVS, p.11). De rekeninguittreksels die uw vrouw voorlegde (CGVS partner, stuk 6) tonen echter aan dat u voldoende kapitaalkrachtig was om met een nieuwe smokkelaar uit Kosovo te vertrekken. Dat u dit weigerde te doen omdat u al veel geld had betaald aan een andere smokkelaar is niet in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon met een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw beweerdde problemen met uw schoonfamilie en hun handlangers niet of onvoldoende op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten zou kunnen rekenen en dat er aldus zwaarwegende gronden aanwezig zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou zijn op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde voor of na uw vertrek naar Frankrijk in 2006 bescherming te hebben gevraagd aan de politie van Glogoc, maar daar werd u verteld dat, aangezien u problemen had met personen met de Macedonische nationaliteit, de politie die personen enkel aan de grens kon controleren op het bezit van wapens (CGVS, p. 17). Dit strookt echter niet met de realiteit van de Kosovaarse rechtstaat, die per definitie bevoegd is voor alle strafbare feiten die op het Kosovaarse grondgebied worden gepleegd, ongeacht de nationaliteit van de persoon die deze misdrijven pleegt. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt voorts dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 wel degelijk actie onderneemt. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht.

Ook de bewering dat u hulp ging vragen aan Eulex of Unmik, maar daar te horen kreeg dat zij niet tussenbeide kwamen bij familiale geschillen (CGVS, p. 21), komt niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat in februari 2008 gestart werd met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (Eulex), een missie die daadwerkelijk operationeel werd op 9 december 2008. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de Eulex Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Bovendien is Eulex van oordeel dat, hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Uit deze informatie blijkt dat het niet aannemelijk is dat de Kosovaarse politie pas twee dagen nadat u er hen telefonisch van had verwittigd dat u was overvallen door drie gewapende mannen, ter plaatse zou zijn gekomen en verder geen actie zou hebben ondernomen (CGVS, p. 20 - 21). Ook uw bewering dat u nergens anders klacht ging indienen omdat uw zaak in een studentenbuurt ligt en klachten uit plaatsen waar veel jeugd samenkomt nooit serieus worden genomen (CGVS, p.21), is in het licht van bovenstaande informatie niet aannemelijk.

Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd

De door u neergelegde Kosovaarse identiteitskaart en uw rijbewijs uit Duitsland zijn niet van dien aard bovenstaande vaststelling te wijzigen. Zij bevatten enkel informatie over uw identiteit en uw verblijf in Duitsland, wat op zich niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart zowel de Kosovaarse als de Macedonische nationaliteit te bezitten, van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Baicë, gelegen in de gemeente Gllgovc (Kosovo). In 1988 vluchtte u samen uw ouders en broers en zussen vanuit Skopje/Macedonië naar Duitsland. Jullie vroegen er verschillende keren asiel aan, maar dat werd jullie telkens geweigerd. In Grevenbroich/Duitsland werd u van kleins af aan regelmatig geslagen door uw vader. Ook toen u op 28 mei 1998 ging samenwonen met

uw toekomstige echtgenoot, Remzi Elshani (CG 11/11027; OV 6.754.895), liet uw familie jullie niet met rust. Uw partner werd drie keer geslagen door uw oudste broer Ridvan. In 2000 kreeg uw partner het bevel Duitsland te verlaten en drie maanden na zijn vertrek ging u bij hem en zijn familie in Baicë/Kosovo

wonen. Daar hadden jullie een goed leven, maar in maart 2001 keerde uw man terug naar Grevenbroich/Duitsland om er te gaan werken. Een viertal maanden later reisde u hem achterna. Op 19 november 2001 werd u huwelijk zonder het medeweten van u of uw man voor de rechtbank in Kosovo ontbonden door uw twee schoonbroers. Het hoederecht over uw zoon werd aan uw man toegekend. In Duitsland werd u soms opgebeld door uw vader die wilde dat u uw man en uw kinderen achterliet en terug bij uw familie kwam wonen. U vroeg in Duitsland opnieuw asiel aan. U ontving twee keer een negatief antwoord en kreeg in 2005 het bevel Duitsland te verlaten, waarop u opnieuw bij uw schoonfamilie in Baicë/Kosovo ging wonen. Vanaf 2006 werden jullie geregeld opgebeld door uw broer Ridvan die uw partner uitschold en bedreigde. Op een keer bedreigde hij uw man dat hij hem en zijn familie zou vermoorden indien hij hem geen 2000 euro gaf. Omdat uw schoonfamilie bang was dat er iets met uw partner zou gebeuren, ontstonden er wrijvingen tussen u en hen. In april 2006 verhuisde u samen met uw partner en kind naar een ander huis in Baicë. Eveneens in 2006 vertrok uw man naar Frankrijk om er asiel aan te vragen. Tijdens zijn afwezigheid kwam uw schoonfamilie u vertellen dat uw man u had verlaten en dat u uw kinderen aan hen moest afgeven. In 2007 kwam uw man terug uit Frankrijk en twee maanden na zijn aankomst kreeg hij opnieuw meerdere keren per week dreigtelefoons van uw vader of uw broer. Net voor de zomervakantie van 2009 werd uw oudste zoon door uw schoonouders afgehaald van school en meegenomen naar hun huis. Uw man heeft jullie zoon toen bij zijn ouders gevonden en naar jullie huis teruggebracht. Volgens uw schoonouders was jullie zoon zelf naar hun huis gekomen. Omdat u bang was dat uw kinderen van u zouden worden afgenomen, besloot u Kosovo te verlaten. In een poging tot verzoening stuurde uw man in de zomer van 2009 bemiddelaars naar uw familie, maar uw familie weigerde hierop in te gaan. Samen met uw twee kinderen verliet u Kosovo op 18 december 2009 en kwam op 21 december 2009 aan in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielerlaas legt u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uw geboorteakte en die van uw twee kinderen, een vonnis van de Arrondissementsrechtbank in Prishtinë, een attest van de Islamgemeenschap van Kosovo, documenten over de inschrijving van het bedrijf van uw man en rekeninguittreksels.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat de kern van uw asielaanvraag op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw echtgenoot, Remzi Elshani, werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Zo vreest u uitsluitend uw schoonvader en uw schoonbroer (en diens handlangers), die zich vernederd voelen omdat u getrouwd bent met hun dochter/zus nog voor haar twee oudere zussen konden huwen. Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt nergens dat andere mensen u bedreigden (CGVS, p. 11 - 12 en p. 23). De door u geschetste problemen houden dan ook op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Na eerdere asielaanvragen in Duitsland, hebben de problemen die u aanhaalt met uw schoonfamilie u ertoe gebracht om op basis van deze motieven asiel aan te vragen in Duitsland (2001) en in Frankrijk (2006). Uw asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen in 2005 en daarna zou u met uw echtgenote zijn teruggekeerd naar Kosovo. In 2006 keerde u alleen naar Frankrijk om er asiel aan te vragen. Nadat uw asielaanvraag in Frankrijk op 21 april 2007 werd geweigerd, zou u opnieuw zijn teruggekeerd naar Kosovo. U zou in 2008 herhaaldelijk problemen hebben gekend met criminelen die u geld zouden hebben afgeperst. Volgens uw verklaringen zou de Ridvan, de broer van uw echtgenote, de opdrachtgever zijn geweest van deze feiten. Na 2008 zou u niet meer overdag in uw restaurant hebben gewerkt, maar zou u wel professionele activiteiten zijn blijven uitoefenen. Zo verklaarde u gewerkt te hebben op trouwfeesten en op begrafenis.

Het feit dat u kennelijk zonder problemen deze activiteiten (CGVS, p.22) zou hebben kunnen uitoefenen zonder nog problemen te hebben gekend met uw schoonfamilie, doet afbreuk aan uw actuele vrees. Deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat u verklaarde reeds in december 2009 samen met uw vrouw en kinderen uit Kosovo te willen vertrekken, maar dat de smokkelaar u toen niet kon meenemen (CGVS, p. 11). Dat het nog tot januari 2011 heeft geduurd voor u naar België kwam, was volgens u louter te wijten aan de smokkelaar die zijn beloftes niet nakwam. U wilde geen andere smokkelaar betalen omdat u aan deze smokkelaar al 8000 euro had betaald (CGVS, p.11). De rekeninguittreksels die uw vrouw voorlegde (CGVS partner, stuk 6) tonen echter aan dat u voldoende kapitaalkrachtig was om met een nieuwe smokkelaar uit Kosovo te vertrekken. Dat u dit weigerde te doen omdat u al veel geld had betaald aan een andere smokkelaar is niet in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon met een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw beweerdde problemen met uw schoonfamilie en hun handlangers niet of onvoldoende op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten zou kunnen rekenen en dat er aldus zwaarwegende gronden aanwezig zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou zijn op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde voor of na uw vertrek naar Frankrijk in 2006 bescherming te hebben gevraagd aan de politie van Glogoc, maar daar werd u verteld dat, aangezien u problemen had met personen met de Macedonische nationaliteit, de politie die personen enkel aan de grens kon controleren op het bezit van wapens (CGVS, p. 17). Dit strookt echter niet met de realiteit van de Kosovaarse rechtstaat, die per definitie bevoegd is voor alle strafbare feiten die op het Kosovaarse grondgebied worden gepleegd, ongeacht de nationaliteit van de persoon die deze misdrijven pleegt. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt voorts dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 wel degelijk actie onderneemt. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht.

Ook de bewering dat u hulp ging vragen aan Eulex of Unmik, maar daar te horen kreeg dat zij niet tussenbeide kwamen bij familiale geschillen (CGVS, p. 21), komt niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat in februari 2008 gestart werd met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (Eulex), een missie die daadwerkelijk operationeel werd op 9 december 2008. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de Eulex Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Bovendien is Eulex van oordeel dat, hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Uit deze informatie blijkt dat het niet aannemelijk is dat de Kosovaarse politie pas twee dagen nadat u er hen telefonisch van had verwittigd dat u was overvallen door drie gewapende mannen, ter plaatse zou zijn gekomen en verder geen actie zou hebben ondernomen (CGVS, p. 20 - 21). Ook uw bewering dat u nergens anders klacht ging indienen omdat uw zaak in een studentenbuurt ligt en klachten uit plaatsen waar veel jeugd samenkomt nooit serieus worden genomen (CGVS, p.21), is in het licht van bovenstaande informatie niet aannemelijk.

Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier

toegevoegd.

De door u neergelegde Kosovaarse identiteitskaart en uw rijbewijs uit Duitsland zijn niet van dien aard bovenstaande vaststelling te wijzigen. Zij bevatten enkel informatie over uw identiteit en uw verblijf in Duitsland, wat op zich niet ter discussie staat."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, met name uw Kosovaarse identiteitskaart en de geboorteaktes van u en van uw twee kinderen, het vonnis van de Arrondissementsrechtbank in Prishtinë, een attest van de Islamgemeenschap van Kosovo, documenten over de inschrijving van het bedrijf van uw man en rekeninguittreksels, zijn niet van dien aard bovenstaande vaststelling te wijzigen. Ze bevatten enkel informatie over de identiteit van u en van uw kinderen, uw onvrijwillige echtscheiding in 2001, een verzoeningspoging tussen de familie van uw man en uw familie en de onderneming en financiële toestand van uw man, wat niet onmiddellijk wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stellen ze een manifeste beoordelingsfout vast. Ze verklaren zich niet akkoord met het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het louter gemeenrechtelijk karakter van de vervolgingsfeiten en stellen dat het duidelijk is dat de problemen van eerste verzoeker hun oorzaak vinden in zijn nationaliteit. Verzoekers wijzen erop dat eerste verzoeker immers van Kosovaarse nationaliteit is, terwijl zijn vrouw en haar familie van Macedonische "komaf" is, waardoor er volgens hen wel degelijk een verband is tussen de problemen en de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Verder wijzen verzoekers erop dat de vervolging ook kan uitgaan van niet-overheidsactoren indien blijkt dat er onvoldoende bescherming wordt geboden. Verzoekers wijzen op Resolutie 1765 van de Raad van Europa van 8 oktober 2010 waarin wordt aangegeven dat eergebonden misdrijven die onder andere verband houden met huwelijken in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van asielaanvragen. Uit het feitenrelaas blijkt volgens verzoekers dat de problemen het gevolg zijn van eergebonden misdrijven die verband houden met het huwelijk, wat ook door hun raadsman werd aangehaald tijdens het gehoor, maar waarop niet werd geantwoord. Dit houdt een schending in van de motiveringsplicht. De situatie houdt volgens verzoekers ook een schending in van het fundamentele recht op huwelijk uit artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-Verdrag. Ook dit werd volgens verzoekers door hun raadsman aangehaald tijdens het gehoor, maar hier werd evenmin op geantwoord. Met betrekking tot het actueel karakter van de vrees voor vervolging, stellen verzoekers dat uit het feit dat eerste verzoeker na de afpersing in 2008 niet meer in zijn zaak durfde te komen en enkel nog op trouwfeesten en begrafenissen werkte, niet kan worden afgeleid dat zijn vrees niet meer actueel is. Hij ging enkel werken op plaatsen waar veel mensen aanwezig zijn en begaf hij zich steeds 's nachts naar zijn winkel omdat hij er na de gewapende overval overdag niet meer kon komen. Op deze manier leven kan echter niet als een normaal en menswaardig leven worden beschouwd, wat net aantoonde dat eerste verzoeker wel degelijk over een actuele gegronde vrees voor vervolging beschikt. Het feit dat eerste verzoeker pas een jaar na tweede verzoekster uit Kosovo kon vertrekken, verandert hier niets aan, zo beweren verzoekers. Eerste verzoeker kon immers niet mee met zijn vrouw en kinderen omdat de smokkelaar geen plaats voor hem had, maar er werd reeds 8.000 euro betaald voor het ganse gezin, waardoor verzoeker van hem eiste dat hij ook hem naar België zou brengen. Verzoekers besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren.

Met betrekking tot de bescherming die in Kosovo wordt geboden, voeren ze aan dat eerste verzoeker meerdere malen klacht heeft neergelegd bij de Kosovaarse politie, zowel voor de bedreigingen aan het adres van zijn vader als voor de overval op zijn restaurant. Verzoekers stellen dat de respons van de lokale politie telkens te wensen overliet omdat enerzijds de politie naar aanleiding van de bedreigingen te kennen gaf dat zij de daders enkel aan de grens te kunnen tegenhouden omdat zij van Macedonische nationaliteit waren en de politie anderzijds, naar aanleiding van de overval, slechts enkele dagen na de feiten ter plaatse kwamen. Gezien de lokale politie niets deed, trok eerste verzoeker naar Eulex voor

bescherming waar hem werd gemeld dat deze niet tussenkomen in familiale geschillen. Verzoekers bleven bijgevolg achter zonder bescherming. De situatie van de autoriteiten is volgens verzoekers allerminst rooskleurig, wat naar hun zeggen blijkt uit de bijlagen die zij bij hun verzoekschrift voegen en waaruit zij citeren, zoals het rapport over 'The Rule of Law in Independent Kosovo'. Verzoekers wijzen ook op de verklaring van eerste verzoeker dat de broer van tweede verzoekster ook mensen kent bij de politie, waardoor het neerleggen van een klacht tegen die man op zich reeds als gevaarlijk kan worden aanzien. Verzoekers wijzen verder op informatie op de website waaruit blijkt dat Eulex in Kosovo nog niet volledig op punt staat en dat de opdracht zeer beperkt is, wat ondersteund wordt door de kritiek van het hoofd van de International Civilian Office in Kosovo en uit een citaat van de president van Kosovo die door verzoekers worden weergegeven. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal in dit verband een zware appreciatiefout heeft begaan en onzorgvuldig te werk is gegaan.

In een tweede middel (eerste middel met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming), voeren verzoekers in een eerste onderdeel de schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers citeren een paragraaf uit de bestreden beslissing en verwijzen naar wat zij *supra* stelden en opperen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen verder dat de commissaris-generaal nogal licht een beslissing omtrent verzoekers heeft genomen en onzorgvuldig te werk is gegaan.

2.2. Beide door verzoekers aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. In de bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt in de eerste plaats gesteld dat de aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen *nexus* vertonen met het Vluchtelingenverdrag. Verder wordt in de beslissing gewezen op het gebrek aan actueel karakter van de ingeroepen vrees omdat verzoekers na afwijzingen van asielaanvragen in Duitsland en in Frankrijk in 2007 naar Kosovo waren teruggekeerd en er na 2008 nog professionele activiteiten te hebben uitgeoefend, wat afbreuk doet aan de actualiteit van de vrees. Bovendien blijkt dat verzoekers verklaarden reeds in 2009 te willen vertrekken, maar dat eerste verzoeker slechts in januari 2011 kon meereizen omdat de smokkelaar zijn beloftes niet nakwam, wat niet in overeenstemming te brengen is met een persoon met een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Daarnaast wordt gewezen op het feit dat verzoekers onvoldoende beroep hebben gedaan op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Het feit dat eerste verzoeker bescherming had gevraagd aan de politie van Glogoc, maar dat deze gelet op de Macedonische nationaliteit van de belagers beperkt waren tot een controle aan de grens op het bezit van wapens, strookt luidens de bestreden beslissing niet met de realiteit van de Kosovaarse rechtsstaat die per definitie bevoegd is voor alle strafbare feiten die op Kosovaars grondgebied worden gepleegd, ongeacht de nationaliteit van de persoon die deze misdrijven pleegt. Voorts wordt in de beslissing gewezen op de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd waaruit blijkt dat de Kosovaarse Politie functioneert in overeenstemming met de internationale standaarden betreffende politiewerk. De bewering van verzoekers dat Eulex of Unmik niet zou tussenkomen bij familiale geschillen of dat klachten uit plaatsen waar veel jeugd samenkomt nooit serieus worden genomen, komt niet overeen met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Eulex de kwaliteit van het Kosovaarse politiewerk wenst te verhogen en hen hieromtrent adviezen verstrekt. De commissaris-generaal besluit dat er in Kosovo voldoende maatregelen worden genomen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat uit het betoog van verzoekers niet kan worden afgeleid dat hun problemen werkelijk hun oorzaak vinden in de Macedonische nationaliteit van tweede verzoekster zoals zij beweren. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaarde te worden bedreigd door de familie van zijn vrouw (AD eerste verzoeker, stuk 10, Vragenlijst, p. 2) omdat deze familie, en vooral de broer van zijn echtgenote, hun relatie niet accepteerde (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 03/05/2011, p. 11-12). Uit niets blijkt dat dit gebrek aan acceptatie van hun relatie zijn grondslag vond in de nationaliteit van de betrokkenen. Deze problemen hebben tevens een louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de lokaal aanwezige autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille

van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen in het kader van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Verzoekers beweren dat de motiveringsplicht werd geschonden omdat niet werd ingegaan op de opmerkingen die door de raadsman van verzoekers na het gehoor werden gemaakt. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de raadsman ter gelegenheid van het gehoor van tweede verzoekster een opmerking maakte en verwees naar Resolutie 1765 van de Raad van Europa van 8 oktober 2010 met betrekking tot gender-gerelateerde asielaanvragen en op de verwijzing naar artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-Verdrag (AD tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS 02/05/2011, p. 21). De motiveringsplicht impliceert echter niet dat de overheid verplicht zou zijn om in extenso te antwoorden op alle argumenten die de betrokkene heeft opgeworpen (RvS 18 maart 1997, nr. 65.292). Uit de bestreden beslissingen blijken duidelijk de determinerende motieven ervan, met name het gemeenrechtelijk karakter van de aangevoerde vervolgingsfeiten en de aanwezige bescherming in het land van herkomst. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de opmerkingen van de raadsman een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Inhoudelijk merkt de Raad op - los van de vraag of de feiten als gender-gerelateerde problemen zouden kunnen worden bestempeld - dat verzoekers niet uiteenzetten uit welke elementen blijkt dat de dossierbehandelaar *in casu* niet zou hebben gehandeld conform de aanbevelingen van voormelde Resolutie van de Raad van Europa. Bovendien zijn de aanbevelingen van de Raad van Europa niet bindend waardoor de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het recht om te huwen, ziet de Raad niet in op welke wijze de beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd een schending zouden inhouden van het recht op te huwen. De beslissingen laten de rechten van verzoekers om eventueel in het huwelijk te treden onverkort.

2.6. Naast de vereiste *nexus* met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag, wijst de Raad op de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees voor vervolging 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Door te benadrukken dat eerste verzoeker enkel 's nachts naar zijn winkel ging en enkel ging werken op plaatsen waar veel mensen aanwezig waren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn subjectieve vrees na 2008 nog zijn grondslag vindt in objectieve gegevens. Blijkens het gehoorverslag heeft hij immers sedert 2008 geen persoonlijke confrontaties meer gehad (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 03/05/2011, p. 22).

2.7. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij in allerijl zijn land van herkomst verlaat. Zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht aanhaalt, getuigt het gedrag van verzoeker, waarbij hij louter omwille van een financieel dispuut met de smokkelaar nog een jaar in Kosovo geblokkeerd bleef (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 03/05/2011, p. 10-11), niet van een acute behoefte aan bescherming.

2.8. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen enkel begin van concreet bewijs aanbrengt van de klachten die hij beweert te hebben neergelegd bij de Kosovaarse politie (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 03/05/2011, p. 19). Door hun verklaringen in dit verband te herhalen tonen zij niet aan dat zij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden hebben uitgeput, waardoor zij inderdaad, zoals zij beweren, zonder bescherming achterbleven. De gegevens die verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift toevoegen en die algemene kritiek bevatten op de werking van Eulex (Verzoekschrift,

bijlage 2 en 3) laten niet toe te besluiten dat de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onjuist is. Uit de uitgebreide informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (AD eerste verzoeker, stuk 14, Landeninformatie), blijkt immers dat de Kosovaarse politie naar behoren functioneert en dat Eulex erop toeziet dat de KP wars van enige inmenging alle burgers van Kosovo dient. In elk geval kan hierin geen beoordelingsfout worden gezien.

2.9. Zoals reeds gesteld, moeten verzoekers, ook indien zij in aanmerking wensen te komen voor subsidiaire bescherming, het ontberen van bescherming in hun land van herkomst aantonen. Zij zijn er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij zich niet op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden konden beroepen. De Raad ziet verder niet in op welke wijze de blote bewering dat de commissaris-generaal lichtzinnig of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan een aanwijzing vormt voor het feit dat zij blootgesteld zouden zijn aan een reëel risico op ernstige schade. Bijkomend dient te worden gewezen op het feit dat verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarbij de ernstige schade bestaat uit ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekers brengen echter geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat er actueel in Kosovo een gewapend conflict woedt.

2.10. Er werd geen schending van 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Er werd geen manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN